

9.

Владетелят тържествуваше. Песните на Орфея замаяха всички придворни. Те говореха само за него и се хвалеха ако успяваха да се доближат или просто да разменят по някоя дума с него. Те се смятаха за щастливи ако можеха да влязат в двореца му и да поприказват малко с него. После хвалеха малкия музикант пред придворните и го хвалеха така, че да подчертаят голямата заслуга и тънките художествени разбирания на владетеля. Орфей посрещаше тези лицемерни егоисти и ловки ласкатели с безразличие и простодушие. Той не знаеше още, нито искаше да знае кой каква власт има и какво е общественото му положение. Те се хвалеха с титлите си, със службите си, с богатствата си. А той си мислеше за своя роден край, за своите горяни, за измъчената си майка, за Дика... Неговото равнодушие ги ядосваше, но те не смееха да заговорят открито против него. И само пред най-доверените свои хора те подмятаха полугласно, че първият придворен музикант е едно диво, просто момче, което няма никога да се научи на благородни обноски. По-късно, когато Орфей разбра колко празни и глупави бяха тези натруфени мъже и жени, той започна дори да ги подиграва. Той ги подиграваше с онази открита и малко грубовата горянска хитрост, която те добре разбираха, но на която се усмихваха угоднически.

Отвреме на време при Орфея наминаваше и дъщерята на владетеля. Тя се отбиваше уж слу-